

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

9 oktober 2015

WETSVOORSTEL

**tot wijziging van het Strafwetboek
wat betreft de tijdelijke
en de blijvende ongeschiktheid**

(ingediend door de heer Raf Terwingen,
mevrouw Sonja Becq en
de heer Servais Verherstraeten)

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

9 octobre 2015

PROPOSITION DE LOI

**modifiant le Code pénal
en ce qui concerne
l'incapacité temporaire et permanente**

(déposée par M. Raf Terwingen,
Mme Sonja Becq et
M. Servais Verherstraeten)

SAMENVATTING

Ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid is een verzwarende omstandigheid bij slagen en verwondingen en andere opzettelijke gewelddelicten. Daarbij wordt een onderscheid gemaakt naargelang de ongeschiktheid tijdelijk of blijvend is.

Volgens de indieners leidt dit onderscheid echter tot praktische moeilijkheden: het duurt lang alvorens definitief uitgemaakt is of de ongeschiktheid tijdelijk is of blijvend, met alle gevolgen van dien voor slachtoffer en beklaagde, en het leidt tot mogelijke tegenstrijdigheden bij de beoordeling van de burgerlijke vordering uit het misdrijf.

Zij stellen dan ook voor om het onderscheid tussen tijdelijke en blijvende ongeschiktheid in de strafwet op te heffen.

RÉSUMÉ

L'incapacité de travail personnel constitue une circonstance aggravante en cas de coups et blessures et d'autres délits intentionnels avec violences. À cet égard, l'on opère une distinction selon que l'incapacité est temporaire ou permanente.

Selon les auteurs, cette distinction n'est toutefois pas sans poser des problèmes pratiques: il faut parfois longtemps avant de savoir définitivement si l'incapacité est temporaire ou permanente, avec toutes les conséquences qui en découlent pour la victime et le prévenu, et cela peut donner lieu à des contradictions lors du jugement de l'action civile découlant de l'infraction.

Les auteurs proposent dès lors de supprimer, dans la loi pénale, la distinction entre incapacité temporaire et permanente.

N-VA	:	Nieuw-Vlaamse Alliantie
PS	:	Parti Socialiste
MR	:	Mouvement Réformateur
CD&V	:	Christen-Democratisch en Vlaams
Open Vld	:	Open Vlaamse liberalen en democraten
sp.a	:	socialistische partij anders
Ecolo-Groen	:	Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales – Groen
cdH	:	centre démocrate Humaniste
VB	:	Vlaams Belang
PTB-GOI	:	Parti du Travail de Belgique – Gauche d'Ouverture
FDF	:	Fédéralistes Démocrates Francophones
PP	:	Parti Populaire

Afkortingen bij de nummering van de publicaties:

DOC 54 0000/000:	Parlementair document van de 54 ^e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer
QRVA:	Schriftelijke Vragen en Antwoorden
CRIV:	Voorlopige versie van het Integraal Verslag
CRABV:	Beknopt Verslag
CRIV:	Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaald beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen)
PLEN:	Plenum
COM:	Commissievergadering
MOT:	Moties tot besluit van interpellaties (beigekleurig papier)

Abréviations dans la numérotation des publications:

DOC 54 0000/000:	Document parlementaire de la 54 ^e législature, suivi du n° de base et du n° consécutif
QRVA:	Questions et Réponses écrites
CRIV:	Version Provisoire du Compte Rendu intégral
CRABV:	Compte Rendu Analytique
CRIV:	Compte Rendu Intégral, avec, à gauche, le compte rendu intégral et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions (avec les annexes)
PLEN:	Séance plénière
COM:	Réunion de commission
MOT:	Motions déposées en conclusion d'interpellations (papier beige)

Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers

Bestellingen:
Natieplein 2
1008 Brussel
Tel.: 02/ 549 81 60
Fax: 02/549 82 74
www.dekamer.be
e-mail: publicaties@dekamer.be

De publicaties worden uitsluitend gedrukt op FSC gecertificeerd papier

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants

Commandes:
Place de la Nation 2
1008 Bruxelles
Tél.: 02/ 549 81 60
Fax: 02/549 82 74
www.lachambre.be
courriel: publications@lachambre.be

Les publications sont imprimées exclusivement sur du papier certifié FSC

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Dit voorstel neemt de tekst over van voorstel DOC 53 1874/001.

1. De strafwetgever heeft een reeks (objectieve) verzwarende omstandigheden bepaald op grond van de gevolgen van slagen en verwondingen en andere opzettelijke gewelddelicten.

Veel voorkomende verzwarende omstandigheden betreffen “een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid” (bijv. artikel 399 Sw.) of “een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid, tenzij een volledig verlies van het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking” (bijv. artikel 400 Sw.).

Bij de artikelen 398, 399 en 400 van het Strafwetboek wordt het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen uiteenlopend bestraft naargelang de lichamelijke gevolgen voor het slachtoffer en naargelang er al dan niet sprake was van voorbedachte rade.

Overeenkomstig artikel 398 van het Strafwetboek wordt “*hij die opzettelijk verwondingen of slagen toebrengt, gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot honderd frank of met een van die straffen alleen.*”

Ingeval de schuldige heeft gehandeld met voorbedachten rade, wordt hij veroordeeld tot gevangenisstraf van een maand tot een jaar en tot geldboete van vijftig frank tot tweehonderd frank”.

Volgens de artikelen 399 en 400 van het Strafwetboek is de ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid een verzwarende omstandigheid van de opzettelijk toegebrachte slagen en verwondingen. Artikel 400 Sw. spreekt in dit verband van een “blijvende” arbeidsongeschiktheid, zodat in artikel 399 Sw. de tijdelijke ongeschiktheid wordt bedoeld.

Het onderscheid tussen tijdelijke en/of blijvende ongeschiktheid is bovendien alomtegenwoordig in het Strafwetboek. De blijvende ongeschiktheid wordt voor vele misdrijven immers als een objectief verzwarende omstandigheid omschreven. Het wetsvoorstel houdt hier rekening mee en wordt niet louter beperkt tot de wijziging van de artikelen 399 en 400 van het Strafwetboek.

DÉVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La présente proposition reprend, en l’adaptant, le texte de la proposition DOC 53 1874/001.

1. Le législateur pénal a défini une série de circonstances aggravantes (objectives) en fonction des conséquences de coups et blessures et d’autres délits intentionnels avec violences.

Les circonstances aggravantes concernent souvent “une maladie ou une incapacité de travail personnel” (l’article 399 du Code pénal, par exemple) ou “une maladie paraissant incurable, soit une incapacité permanente de travail personnel, soit une perte de l’usage absolu d’un organe, soit une mutilation grave” (l’article 400 du Code pénal, par exemple).

Le Code pénal, en ses articles 398, 399 et 400, sanctionne différemment les coups et blessures volontaires selon les conséquences physiques qu’ils entraînent chez la victime, et suivant qu’il y a eu ou non préméditation.

Conformément à l’article 398 du Code pénal, “*quiconque aura volontairement fait des blessures ou porté des coups sera puni d’un emprisonnement de huit jours à six mois et d’une amende de vingt-six francs à cent francs, ou d’une de ces peines seulement.*”

En cas de préméditation, le coupable sera condamné à un emprisonnement d’un mois à un an et à une amende de cinquante francs à deux cents francs”.

Selon les articles 399 et 400 du Code pénal, l’incapacité de travail personnel est une circonstance aggravante des coups et blessures volontaires. L’article 400 du Code pénal fait état, à cet égard, d’une incapacité “permanente” de travail; c’est dès lors l’incapacité temporaire qui est visée à l’article 399 du Code pénal.

La distinction entre l’incapacité temporaire et permanente est en outre omniprésente dans le Code pénal. L’incapacité permanente est en effet qualifiée de circonstance aggravante objective pour de nombreuses infractions. La proposition de loi en tient compte et ne se limite pas à une modification des articles 399 et 400 du Code pénal.

2. Deze “ongeschiktheden tot het verrichten van persoonlijke arbeid” leveren een objectieve verzwarende omstandigheid op¹. De ongeschiktheid heeft geen betrekking op de arbeid die het slachtoffer gewoonlijk uitoefent, dus zijn professionele bezigheden, maar wel op diens geschiktheid om nog lichamelijke arbeid te verrichten².

Wanneer het slachtoffer ten gevolge van zijn verwondingen niet meer in staat is om zijn normale dagelijkse taken uit te oefenen, dient de verzwarende omstandigheid dus bewezen verklaard te worden³. Uiteraard zal één en ander telkens *in concreto* moeten beoordeeld worden. Zo besliste het Hof van Cassatie in zijn arrest van 19 april 2004 dat de verzwarende omstandigheid die enkel rekening houdt met de ernst van de verwondingen zonder rekening te houden met de maatschappelijke positie van het slachtoffer van toepassing is, zelfs indien het slachtoffer geen enkele bezoldigde activiteit uitoefent en ongeacht de omvang van de ongeschiktheid⁴.

3. De in het Strafwetboek bedoelde ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid mag niet worden verward met de burgerrechtelijke schade die het slachtoffer lijdt, te weten de “arbeidsongeschiktheid of de werkonbekwaamheid”. De arbeidsongeschiktheid is immers vaak een belangrijke schadepost bij de begroting van de schade. Overeenkomstig artikel 1382 B.W. dient het slachtoffer integraal vergoed worden voor de door hem geleden schade. Bij de burgerlijke beoordeling is de professionele activiteit van het slachtoffer bij de begroting van de door hem geleden schade wel belangrijk en zelfs van doorslaggevend belang. Om de omvang van de schadevergoeding wegens arbeidsongeschiktheid te begroten, wordt immers niet zozeer op de intrinsieke ernst van de verwondingen gelet, maar op de invloed van deze verwondingen op de inkomsten van het slachtoffer.

4. Ook mogen de begrippen “invaliditeit” en “arbeidsongeschiktheid” niet verward worden. “Invaliditeit” is een louter medisch begrip dat wijst op een vermindering van anatomische of functionele aard van het menselijk handelen, onafhankelijk van de eventuele weerslag op de lucratieve activiteiten van het slachtoffer, dit in tegenstelling tot het begrip “arbeidsongeschiktheid”, dat wijst op de ongeschiktheid van het slachtoffer om lucratieve bezigheden uit te oefenen die het, rekening houdend met zijn mogelijkheden, had kunnen ontplooiën.

2. Ces “incapacités de travail personnel” constituent une circonstance aggravante objective¹. L’incapacité ne concerne pas le travail que la victime exerce habituellement, donc ses occupations professionnelles, mais sa capacité à se livrer encore à un travail *corporel* quelconque².

Lorsque la victime, à la suite de ses blessures, n’est plus capable d’exercer ses tâches quotidiennes normales, la circonstance aggravante doit donc être déclarée prouvée³. Bien sûr, il faut chaque fois évaluer la situation *in concreto*. Ainsi, la Cour de cassation a décidé, dans son arrêt du 19 avril 2004, que la circonstance aggravante qui n’a en vue que la gravité des blessures, sans égard à la position sociale de la victime, s’applique, même si la victime n’exerce *aucune activité rémunératrice* et quelle que soit l’importance de l’incapacité⁴.

3. Il ne faut pas confondre l’incapacité de travail personnel visée dans le Code pénal et le préjudice civil que subit la victime, à savoir l’incapacité de travail. L’incapacité de travail constitue en effet souvent un poste de dommage important dans l’estimation du préjudice. Conformément à l’article 1382 du Code civil, la victime doit être intégralement dédommée pour le préjudice qu’elle a subi. Au civil, l’activité professionnelle de la victime est toutefois importante, voire déterminante, dans l’estimation du préjudice encouru. Pour chiffrer l’indemnité pour incapacité de travail, on ne tient en effet pas tant compte de la gravité intrinsèque des blessures, que de l’influence de ces blessures sur les *revenus* de la victime.

4. Il faut par ailleurs se garder de confondre les notions d’“invalidité” et d’“incapacité de travail”. L’“invalidité” est un concept purement médical qui désigne une réduction de nature anatomique ou fonctionnelle de l’activité humaine, indépendamment de l’incidence éventuelle sur les activités lucratives de la victime, contrairement à la notion d’“incapacité de travail”, qui désigne l’incapacité de la victime d’exercer les activités lucratives qu’il aurait pu, compte tenu de ses possibilités, déployer.

¹ Cass. 19 oktober 1988, *R.W.* 1988-89, 1427, met noot A. VANDEPLAS.

² Cass. 19 april 2006, *J.T.* 2006, 328.

³ Cass. 28 juni 1995, *R.W.* 1996-97, 461, met noot S. VAN OVERBEKE.

⁴ www.cass.be.

¹ Cass. 19 octobre 1988, *R.W.* 1988-89, 1427, avec note A. VANDEPLAS.

² Cass. 19 avril 2006, *J.T.* 2006, 328.

³ Cass. 28 juin 1995, *R.W.* 1996-97, 461, avec note S. VAN OVERBEKE.

⁴ www.cass.be.

De omvang (d.w.z. het vastgestelde percentage) van de invaliditeit en van de arbeidsongeschiktheid zijn niet noodzakelijk gelijk. Bijvoorbeeld: de omstandigheid dat opzettelijke slagen slechts leiden tot tijdelijke en geen

blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid, sluit niet uit dat die slagen een blijvende invaliditeit tot gevolg hebben.

5. De interpretatie van het begrip “ongeschiktheid” in de artikelen 399 en 400 van het Strafwetboek lijkt evenwel maar moeilijk verzoenbaar met de rechtspraak van het Hof van Cassatie. Zo is er volgens het Hof een tegenstrijdigheid wanneer, na een strafrechtelijke veroordeling op grond van artikel 399 Sw. (tijdelijke ongeschiktheid), een deskundige wordt aangesteld wiens opdracht de vaststelling van een blijvende arbeidsongeschiktheid niet uitsluit⁵, of wanneer een strafrechtelijke veroordeling op grond van artikel 400 Sw. (blijvende ongeschiktheid) wordt gevolgd door een beslissing op burgerlijk gebied waarbij een deskundige wordt aangesteld met een opdracht die de vaststelling van een slechts tijdelijke arbeidsongeschiktheid tot gevolg zou kunnen hebben⁶.

6. Het onderscheid tussen de tijdelijke en de blijvende ongeschiktheid brengt een aantal praktische gevolgen met zich mee:

— Zo duurt het ettelijke maanden tegen dat kan uitgemaakt worden of de slagen of verwondingen de tijdelijke of de blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben. Er dient immers een geneesheer-deskundige aangesteld te worden die moet uitmaken of het slachtoffer tijdelijk dan wel blijvend ongeschikt is.

De correcte kwalificatie van het misdrijf en de uitspraak op strafgebied worden dus afhankelijk gemaakt van een evaluatie van de aard van de ongeschiktheid (meestal via deskundig onderzoek) en blijft derhalve te lang op zich wachten.

— Het slachtoffer wordt niet erkend in die hoedanigheid zolang er geen beslissing is genomen op strafrechtelijk gebied. Tevens ontstaat voor de beklagde, die wacht op zijn vonnis, een gevoel van onzekerheid en voor het slachtoffer een gevoel van straffeloosheid.

Le degré (c'est-à-dire le pourcentage établi) de l'invalidité et celui de l'incapacité de travail ne sont pas nécessairement identiques. Un exemple: le fait que des coups volontaires n'entraînent qu'une incapacité

temporaire et non permanente de travail personnel n'exclut pas que ces coups engendrent une invalidité permanente.

5. L'interprétation du concept d'“incapacité” aux articles 399 et 400 du Code pénal semble néanmoins difficilement conciliable avec la jurisprudence de la Cour de cassation. Ainsi, selon la Cour, il existe une contradiction lorsque, après une condamnation pénale en vertu de l'article 399 du Code pénal (incapacité *temporaire*), un expert est désigné pour une mission qui n'exclut pas la constatation d'une incapacité de travail *permanente*⁵, ou lorsqu'une condamnation pénale en vertu de l'article 400 du Code pénal (incapacité *permanente*) est suivie par une décision au civil par laquelle un expert est désigné pour une mission qui ne pourrait entraîner la constatation que d'une incapacité de travail *temporaire*⁶.

6. La distinction entre l'incapacité temporaire et l'incapacité permanente a plusieurs conséquences pratiques:

— Par exemple, il faut plusieurs mois pour déterminer si les coups et blessures ont entraîné une incapacité temporaire ou permanente de travail personnel. Il faut en effet qu'un médecin expert soit désigné et que celui-ci détermine si la victime est dans un état d'incapacité temporaire ou permanente.

La qualification correcte de l'infraction et la décision pénale dépendent dès lors de l'évaluation de la nature de l'incapacité (généralement par un expert), et celles-ci se font dès lors attendre trop longtemps.

— La victime n'est pas reconnue comme telle tant qu'aucune décision n'a été prise sur le plan pénal. De plus, cela induit un sentiment d'incertitude dans le chef du prévenu qui attend son jugement et un sentiment d'impunité dans celui de la victime.

⁵ Cass. 21 november 1989, Arr. Cass., 1989-1990, nr. 183; zie ook Cass. 28 juni 2006, www.cass.be; Cass. 10 februari 1993, Verkeersrecht 1993, 292 en Cass. 16 november 1983, Arr. Cass., 1983-84, 303;

⁶ Cass. 30 oktober 1991, R.D.P. 1992, 222, zie ook Cass. 12 november 1997, www.cass.be; Cass. 6 september 1988, Arr. Cass. 1988-89, 15 en Cass. 11 april 1984, Arr. Cass. 1983-84, 1062.

⁵ Cass. 21 novembre 1989, Arr. Cass., 1989-1990, n° 183; voir aussi Cass. 28 juin 2006, www.cass.be; Cass. 10 février 1993, Roulage 1993, 292 et Cass. 16 novembre 1983, Arr. Cass., 1983-84, 303;

⁶ Cass. 30 octobre 1991, R.D.P. 1992, 222, voir aussi Cass. 12 novembre 1997, www.cass.be; Cass. 6 septembre 1988, Arr. Cass. 1988-89, 15 et Cass. 11 avril 1984, Arr. Cass. 1983-84, 1062.

— De kwalificatie die de strafrechter geeft, is van bijzonder belang aangezien bij de verdere beoordeling van de burgerlijke vordering uit een misdrijf, de strafrechter ten gronde gebonden is door zijn eerdere uitspraak op strafgebied. Dit wil zeggen dat wanneer de verdachte op strafgebied enkel werd veroordeeld op grond van artikel 399, eerste lid Sw., er later uit dezelfde feiten geen vergoeding meer kan toegekend worden wegens blijvende arbeidsongeschiktheid⁷. Er kan dus een tegenstrijdigheid ontstaan met betrekking tot een uitspraak over de strafvordering en de aanstelling van een deskundige op burgerlijk gebied.

— Een vaststelling van blijvende arbeidsongeschiktheid door een deskundige op burgerlijk gebied, kan na de uitspraak op strafgebied op grond van artikel 399 Sw. niet meer tot herkwalificatie van het misdrijf naar artikel 400 Sw. leiden en derhalve niet meer leiden tot een bijkomende vergoeding van het restletsel.

7. De indieners stellen dan ook voor om het onderscheid tussen de tijdelijke en de blijvende ongeschiktheid op te heffen in de strafwet, hiertoe worden diverse artikelen gewijzigd in het Strafwetboek.

ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Art. 2

Artikel 280, laatstelijk gewijzigd door de wet van 8 maart 2010 bevat een verwijzing naar artikel 399 en 400 van het Strafwetboek. Aangezien deze twee artikelen worden samengevoegd, dient ook deze verwijzing te worden gewijzigd.

Art. 3

Het bestaande artikel 398 en het bestaande artikel 405bis, 1° en 2° van het Strafwetboek worden opgenomen in het nieuwe artikel 398 van het Strafwetboek. Zo wordt een overzichtelijk geheel gecreëerd van deze incriminatie. Het artikel bevat het bestaande basismisdrijf, de bestaande objectieve verzwarende omstandigheid ingeval de schuldige handelde met voorbedachten rade en de objectieve omstandigheid wanneer het wanbedrijf is gepleegd op een minderjarige of op een kwetsbare persoon, te weten een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk is of de dader bekend is en die niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien.

⁷ Zie bijvoorbeeld Corr. Brugge, 1 maart 1999, T.W.V.R. 1999, 133.

— La qualification retenue par le juge pénal est particulièrement importante dès lors que, pour la suite de l'examen de l'action civile résultant de l'infraction, le juge pénal est lié, sur le fond, par sa décision antérieure en matière pénale. Cela signifie que, si le suspect n'a été condamné pénalement que sur la base de l'article 399, alinéa 1er, du Code pénal, plus aucune indemnisation ne peut plus être accordée ultérieurement, pour les mêmes faits, en raison d'une incapacité permanente de travail⁷. Une contradiction peut dès lors apparaître entre la décision relative à l'action publique et la désignation d'un expert en matière civile.

— Après une décision pénale fondée sur l'article 399 du Code pénal, la constatation d'une incapacité permanente de travail par un expert en matière civile ne peut plus entraîner la requalification de l'infraction selon l'article 400 du Code pénal, et ce constat ne peut donc plus donner lieu à une indemnisation supplémentaire des séquelles.

7. Nous proposons dès lors d'abroger la distinction entre l'incapacité temporaire et l'incapacité permanente dans la loi pénale, et de modifier plusieurs articles du Code pénal à cet effet.

COMMENTAIRE DES ARTICLES

Art. 2

L'article 280, modifié en dernier lieu par la loi du 8 mars 2010, comporte un renvoi aux articles 399 et 400 du Code pénal. Étant donné que ces deux articles ont été réunis en un seul article, il convient également de modifier ce renvoi.

Art. 3

Les articles 398 et 405bis, 1° et 2°, existants du Code pénal sont repris dans le nouvel article 398 du Code pénal afin de créer un ensemble cohérent concernant cette incrimination. L'article comprend l'infraction de base existante, la circonstance aggravante objective existante lorsque l'auteur a agi avec préméditation et la circonstance objective lorsque l'infraction a été commise sur un mineur ou une personne vulnérable, à savoir une personne dont la situation de vulnérabilité en raison de l'âge, d'un état de grossesse, d'une maladie, d'une infirmité ou d'une déficience physique ou mentale était apparente ou connue de l'auteur des faits et qui n'est pas à même de pourvoir à son entretien.

⁷ Voir, par exemple: Corr. Bruges, 1er mars 1999, T.W.V.R. 1999, 133.

Art. 4

De bestaande artikelen 399 en 400 van het Strafwetboek worden om de hoger geschetste problemen samengevoegd tot één artikel, dewelke alle objectieve verzwarende omstandigheden uit beide artikelen groepeerst en de minimumstraf uit het (oud) artikel 399 Sw. overneemt, alsmede de maximumstraf uit (oud) artikel 400 Sw. Op deze manier vormt het onderscheid tussen tijdelijke en blijvende ongeschiktheid geen hinderpaal meer voor een snelle beoordeling inzake de strafvordering, terwijl de rechter ten gronde via de gebundelde minimum- en maximumstraffen toch over een voldoende ruime beoordelingsmarge blijft beschikken inzake strafmaat naargelang de globale ernst van de gevolgen van het misdrijf. Ook het slachtoffer wordt door de onmiddellijke beslissing sneller in zijn of haar rol erkend, alvorens het burgerlijk luik van de zaak wordt afgehandeld. Tevens laat het nieuw artikel 399 Sw. een bredere opdracht van de deskundige op burgerlijk gebied toe (becijfering tijdelijke en/of blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid) en vermijdt het tegenstrijdigheden ten gevolge van de interactie strafrecht-burgerlijk recht.

De bepaling inzake de minderjarigen en de kwetsbare personen zoals voorzien in artikel 405*bis* 3°, 4°, 5° en 6° Sw. worden op dezelfde manier in het nieuwe artikel 399 Sw. ingevoegd. Er moet gewezen worden op het onderscheid dat moet bewaard blijven tussen de wanbedrijven en de misdaden (artikel 1, 9, 11 en 25 Sw.).

Art. 5

Dit artikel wordt opgeheven, want het zit vervat in het nieuwe artikel 399 van het Strafwetboek.

Art. 6

Het bestaande artikel 401 Sw. wordt integraal overgenomen. Bovendien worden de bepalingen die vervat zijn in artikel 405*bis*, 7° en 8° in het voorgestelde artikel 401 Sw. ingevoegd. Dit betreft dus enkel een herschrijving van de bestaande artikelen in een logischer geheel.

Art. 7

Naar analogie met de aanpassing van de artikelen 399-400 Sw. dient tevens een wijziging te worden doorgevoerd van de artikelen 402-403 Sw. tot een nieuw artikel 402 Sw. Het betreft het opzettelijk toedienen van

Art. 4

En raison des problèmes susmentionnés, les articles 399 et 400 existants du Code pénal sont réunis en un seul article, qui regroupe toutes les circonstances aggravantes objectives des deux articles et reprend la peine minimale de l'(ancien) article 399 du Code pénal et la peine maximale de l'(ancien) article 400 du Code pénal. La distinction entre incapacité temporaire et permanente n'empêche ainsi plus qu'un jugement soit rapidement rendu concernant l'action publique, tandis que le juge du fond continue tout de même à disposer, grâce à la combinaison des peines minimale et maximale, d'une marge d'appréciation suffisamment importante pour fixer le taux de la peine en fonction de la gravité globale des conséquences de l'infraction. Grâce à l'immédiateté de la décision, la victime sera aussi plus rapidement reconnue dans son rôle, avant que le volet civil de l'affaire ne soit clôturé. Le nouvel article 399 du Code pénal permet également d'élargir la mission de l'expert sur le plan civil (calcul de l'incapacité temporaire et/ou permanente de travail personnel) et évite les contradictions résultant de l'interaction entre droit pénal et droit civil.

La disposition concernant les mineurs et les personnes vulnérables, telle que prévue à l'article 405*bis* 3°, 4°, 5° et 6° du Code pénal, est insérée de la même manière dans le nouvel article 399 du Code pénal. Il convient de souligner qu'il faut conserver la distinction entre les délits et les crimes (articles 1er, 9, 11 et 25 du Code pénal).

Art. 5

Cet article est abrogé, car il est repris dans le nouvel article 399 du Code pénal.

Art. 6

L'actuel article 401 du Code pénal est repris dans son intégralité. En outre, les dispositions contenues à l'article 405*bis*, 7° et 8°, sont insérées dans l'article 401 proposé du Code pénal. Il s'agit donc uniquement de réécrire des articles existants dans un ensemble plus logique.

Art. 7

Par analogie avec la modification des articles 399-400 du Code pénal, il convient également de modifier les articles 402-403 du Code pénal et d'en faire un nouvel article 402 du Code pénal. Est ici visée l'administration

stoffen met onder andere tijdelijke of blijvende ongeschiktheid tot gevolg met behoud van de minimumstraf uit (oud) artikel 402 Sw. en de maximumstraf uit (oud) artikel 403 Sw. Omdat de indeling tussen wanbedrijven en misdaden op deze manier niet zou gerespecteerd worden, het zou immers een minimumstraf zijn van drie maanden en een maximumstraf van tien jaar, wordt de ondergrens van de wanbedrijven genomen als minimumstraf, zijnde vijf jaar.

De strafbare poging tot het misdrijf zoals voorzien door (oud) artikel 405 Sw. wordt tevens opgenomen in artikel 402, tweede lid van het Strafwetboek. Ook wordt de bepaling inzake de minderjarigen op gelijkaardige wijze in het nieuwe artikel 402 ingevoegd.

Art. 8

Dit artikel wordt opgeheven, want zit vervat in het nieuwe artikel 402 Sw.

Art. 9

Het bestaande artikel 404 Sw. wordt behouden. De bepaling met betrekking van de minderjarigen en kwetsbare personen zoals voorzien in artikel 405*bis*, 11° wordt in het nieuwe artikel 404 Sw. ingeschreven.

Art. 10

Artikel 405 van het Strafwetboek inzake de strafbare poging wordt opgeheven, want zit vervat in het nieuwe artikel 402 Sw.

Art. 11

Artikel 405*bis* van het Strafwetboek werd in de nieuwe strafbepalingen ingevoegd, zodat dit een coherenter geheel vormt.

Art. 12

Artikel 405*ter* van het Strafwetboek dient aangepast te worden omdat verwezen wordt naar de artikelen 398 tot 405*bis*. Aangezien de artikelen 405 en 405*bis* geïntegreerd werd in de nieuwe voorgestelde artikelen moet deze verwijzing aangepast worden.

volontaire de substances causant notamment une incapacité temporaire ou permanente, avec maintien de la peine minimale de l'(ancien) article 402 du Code pénal et la peine maximale de l'(ancien) article 403 du Code pénal. Dès lors que la classification entre crimes et délits ne serait de cette manière plus respectée – la peine minimale serait en effet de trois mois et la peine maximale de dix ans –, la peine plancher des délits est retenue comme peine minimale, soit cinq ans.

La tentative punissable d'administrer de telles substances, comme le prévoit l'(ancien) article 405 du Code pénal, est également reprise dans l'article 402, alinéa 2, du Code pénal. La disposition relative aux mineurs est également insérée de façon similaire dans le nouvel article 402.

Art. 8

Cet article est abrogé, car il est repris dans le nouvel article 402 du Code pénal.

Art. 9

L'actuel article 404 du Code pénal est maintenu. La disposition relative aux mineurs et aux personnes vulnérables, telle qu'elle est prévue à l'article 405*bis*, 11°, est reprise dans le nouvel article 404 du Code pénal.

Art. 10

L'article 405 du Code pénal relative à la tentative punissable est abrogé, car il est contenu dans le nouvel article 402 du Code pénal.

Art. 11

L'article 405*bis* du Code pénal a été inséré dans les nouvelles dispositions pénales, de manière à former un ensemble plus cohérent.

Art. 12

L'article 405*ter* du Code pénal doit être adopté, dès lors qu'il renvoie aux articles 398 à 405*bis*. Dès lors que les articles 405 et 405*bis* ont été intégrés dans les nouveaux articles proposés, ce renvoi doit être adapté.

Art. 13

Artikel 405*quater* van het Strafwetboek dient aangepast te worden omdat verwezen wordt naar de artikelen 393 tot 405*bis*. Aangezien de artikelen 405 en 405*bis* geïntegreerd werd in de nieuwe voorgestelde artikelen moet deze verwijzing aangepast worden.

Art. 14

Artikel 407 van het Strafwetboek inzake de kwaadwillige belemmering van het verkeer op de spoorweg, de weg, de binnenwateren of op zee, verwijst naar de verwondingen als bedoeld in artikel 399 en 400. Aangezien de artikelen 399 en 400 werden samengevoegd tot een nieuw artikel 399, eerste en tweede lid van het Strafwetboek dient deze verwijzing worden aangepast.

Art. 15

Artikel 410 van het Strafwetboek bevat een verwijzing naar artikel 398 tot 405, aangezien artikel 405 door dit wetsvoorstel wordt opgeheven dient niet langer verwezen worden naar dit artikel, maar naar de artikelen 398 tot 404 van het Strafwetboek.

Art. 16

Artikel 410*bis* van het Strafwetboek bevat een verwijzing naar artikel 398 tot 405, aangezien artikel 405 door dit wetsvoorstel wordt opgeheven dient niet langer verwezen worden naar dit artikel, maar naar de artikelen 398 tot 404 van het Strafwetboek.

Art. 17

Artikel 531 van het Strafwetboek inzake de vernieling of beschadiging van eetwaren, koopwaren of andere roerende eigendommen bevat een verwijzing naar artikel 400 Sw. Aangezien artikel 399 en artikel 400 werden samengevoegd tot één artikel dient dit artikel aangepast te worden.

Raf TERWINGEN (CD&V)
Sonja BECQ (CD&V)
Servais VERHERSTRAETEN (CD&V)

Art. 13

L'article 405*quater* du Code pénal doit être modifié, dès lors qu'il renvoie aux articles 393 à 405*bis*. Dès lors que les articles 405 et 405*bis* ont été intégrés dans les nouveaux articles proposés, ce renvoi doit être adapté.

Art. 14

L'article 407 du Code pénal relatif à l'entrave méchante à la circulation ferroviaire, routière, fluviale ou maritime renvoie aux blessures visées aux articles 399 et 400. Étant donné que les articles 399 et 400 ont été joints pour former un nouvel article 399, alinéas 1er et 2 du Code pénal, il convient d'adapter ce renvoi.

Art. 15

L'article 410 du Code pénal comporte un renvoi aux articles 398 à 405. Étant donné que la présente proposition de loi abroge l'article 405, il ne faut plus renvoyer à cet article, mais aux articles 398 à 404 du Code pénal.

Art. 16

L'article 410*bis* du Code pénal comporte un renvoi aux articles 398 à 405. Étant donné que la présente proposition de loi abroge l'article 405, il ne faut plus renvoyer à cet article, mais aux articles 398 à 404 du Code pénal.

Art. 17

L'article 531 du Code pénal relatif à la destruction ou à la détérioration de denrées, marchandises ou autres propriétés mobilières comporte un renvoi à l'article 400 du Code pénal. Étant donné que les articles 399 et 400 ont été réunis en un seul article, il convient d'adapter cet article.

WETSVOORSTEL**Artikel 1**

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.

Art. 2

Artikel 280 van het Strafwetboek, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 8 maart 2010 wordt gewijzigd als volgt:

A) punt 3° wordt vervangen als volgt:

“3° in de gevallen bedoeld in artikel 399, eerste lid, zijn de straffen gevangenisstraf van vier maanden tot vijf jaar en geldboete van honderd euro tot vijfhonderd euro;”

B) punt 4° wordt vervangen als volgt:

“4° in de gevallen bedoeld in artikel 399, tweede lid, zijn de straffen opsluiting van vijf tot tien jaar en geldboete van honderd euro tot vijfhonderd euro;”

C) de punten 5° en 6° worden opgeheven.

Art. 3

Artikel 398 van hetzelfde Wetboek, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 26 juni 2000, wordt vervangen als volgt:

“Art. 398. Hij die opzettelijk verwondingen of slagen toebrengt, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van zesentwintig euro tot honderd euro of met een van die straffen alleen.

Ingeval de schuldige heeft gehandeld met voorbedachten rade, wordt hij veroordeeld tot gevangenisstraf van een maand tot een jaar en tot geldboete van vijftig euro tot tweehonderd euro.

Indien het misdrijf is gepleegd op een minderjarige of op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk is of de dader bekend is en die niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, wordt de schuldige in de gevallen bedoeld in het eerste lid, gestraft met een gevangenisstraf van een maand tot een jaar en geldboete van zesentwintig euro tot honderd euro; in de gevallen bedoeld in het tweede lid, zijn de

PROPOSITION DE LOI**Article 1er**

La présente loi règle une matière visée à l'article 74 de la Constitution.

Art. 2

L'article 280 du Code pénal, modifié en dernier lieu par la loi du 8 mars 2010, est modifié comme suit:

A) le 3° est remplacé par ce qui suit:

“3° dans les cas visés à l'article 399, alinéa 1er, les peines seront un emprisonnement de quatre mois à cinq ans et une amende de cent euros à cinq cents euros;”

B) le 4° est remplacé par ce qui suit:

“4° dans les cas visés à l'article 399, alinéa 2, les peines seront la réclusion de cinq ans à dix ans et une amende de cent euros à cinq cents euros;”

C) les 5° et 6° sont abrogés.

Art. 3

L'article 398 du même Code, modifié en dernier lieu par la loi du 26 juin 2000, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 398. Quiconque aura volontairement fait des blessures ou porté des coups sera puni d'un emprisonnement de huit jours à six mois et d'une amende de vingt-six euros à cent euros, ou d'une de ces peines seulement.

En cas de préméditation, le coupable sera condamné à un emprisonnement d'un mois à un an et à une amende de cinquante euros à deux cents euros.

Si l'infraction a été commise sur un mineur ou une personne dont la situation de vulnérabilité en raison de l'âge, d'un état de grossesse, d'une maladie, d'une infirmité ou d'une déficience physique ou mentale était apparente ou connue de l'auteur des faits et qui n'est pas à même de pourvoir à son entretien, le coupable est puni, dans les cas visés à l'alinéa 1er, d'un emprisonnement d'un mois à un an et d'une amende de vingt-six euros à cent euros; dans les cas visés à l'alinéa 2, les peines seront un emprisonnement de deux mois

straffen gevangenisstraf van twee maanden tot twee jaar en geldboete van vijftig euro tot tweehonderd euro”.

Art. 4

Artikel 399 van hetzelfde Wetboek, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 26 juni 2000, wordt vervangen als volgt:

“Art. 399. Indien de slagen of verwondingen een ziekte, hetzij een tijdelijke of blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid, hetzij het volledig verlies van het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking ten gevolge hebben, wordt de schuldige gestraft met gevangenisstraf van twee maanden tot vijf jaar en met geldboete van vijftig tot vijfhonderd euro.

De schuldige wordt gestraft met gevangenisstraf van vijf jaar tot opsluiting van tien jaar, indien hij met voorbedachten rade heeft gehandeld.

Indien het misdrijf is gepleegd op een minderjarige of op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk is of de dader bekend is en die niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, wordt de schuldige in de gevallen bedoeld in het eerste lid gestraft met gevangenisstraf van vier maanden tot opsluiting van vijf jaar; in de gevallen bedoeld in het tweede lid, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.”

Art. 5

Artikel 400 van hetzelfde Wetboek, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 23 januari 2003, wordt opgeheven.

Art. 6

Artikel 401 van hetzelfde Wetboek, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 23 januari 2003 wordt vervangen als volgt:

“Art. 401. Wanneer de slagen of verwondingen opzettelijk worden toegebracht, maar zonder het oogmerk om te doden, en toch de dood veroorzaken, wordt de schuldige gestraft met opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

Hij wordt gestraft met opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar indien hij die gewelddaden met voorbedachten rade pleegt.

à deux ans et une amende de cinquante euros à deux cents euros”.

Art. 4

L'article 399 du même Code, modifié en dernier lieu par la loi du 26 juin 2000, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 399. Si les coups ou les blessures ont causé soit une maladie, soit une incapacité temporaire ou permanente de travail personnel, soit la perte complète de l'usage d'un organe ou soit une mutilation grave, le coupable sera puni d'un emprisonnement de deux mois à cinq ans et d'une amende de cinquante à cinq cents euros.

Le coupable sera puni d'un emprisonnement de cinq ans à une réclusion de dix ans, s'il a agi avec préméditation.

Si l'infraction a été commise sur un mineur ou une personne dont la situation de vulnérabilité en raison de l'âge, d'un état de grossesse, d'une maladie, d'une infirmité ou d'une déficience physique ou mentale était apparente ou connue de l'auteur des faits et qui n'était pas à même de pourvoir à son entretien, le coupable sera puni, dans les cas visés à l'alinéa 1er, d'un emprisonnement de quatre mois à une réclusion de cinq ans; dans les cas visés à l'alinéa 2, la peine sera la réclusion de dix ans à quinze ans.”

Art. 5

L'article 400 du même Code, modifié en dernier lieu par la loi du 23 janvier 2003, est abrogé.

Art. 6

L'article 401 du même Code, modifié en dernier lieu par la loi du 23 janvier 2003, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 401. Lorsque les coups portés ou les blessures faites volontairement, mais sans intention de donner la mort, l'ont pourtant causée, le coupable sera puni de la réclusion de cinq ans à dix ans.

Il sera puni de la réclusion de dix ans à quinze ans, s'il a commis ces actes de violence avec préméditation.

Indien het misdrijf is gepleegd op een minderjarige of op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk is of de dader bekend is en die niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, wordt de schuldige in de gevallen bedoeld in het eerste lid gestraft met opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar; in de gevallen bedoeld in het tweede lid is de straf opsluiting van vijftien jaar tot twintig jaar”.

Art. 7

Artikel 402 van hetzelfde Wetboek, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 26 juni 2000 wordt vervangen als volgt:

“Art. 402. Met opsluiting van vijf jaar tot opsluiting tot tien jaar, wordt gestraft hij die bij een ander een ziekte, hetzij een tijdelijke of blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid, hetzij het volledig verlies van het gebruik van een orgaan ten gevolge hebben, veroorzaakt door hem, opzettelijk maar zonder het oogmerk om te doden, stoffen toe te dienen die de dood kunnen teweegbrengen, of stoffen die, al zijn zij niet van die aard dat zij de dood teweegbrengen, toch de gezondheid zwaar kunnen schaden.

Poging om iemand stoffen als bedoeld in het eerste lid toe te dienen, zonder het oogmerk om te doden, wordt gestraft met gevangenisstraf van een maand tot drie jaar en met geldboete van zesentwintig euro tot driehonderd euro.

Indien het misdrijf is gepleegd op een minderjarige of op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk is of de dader bekend is en die niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, wordt de schuldige gestraft met opsluiting van vijf jaar tot vijftien jaar”.

Art. 8

Artikel 403 van hetzelfde Wetboek, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 23 januari 2003, wordt opgeheven.

Art. 9

Artikel 404 van hetzelfde Wetboek, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 23 januari 2003 wordt vervangen als volgt:

Si l'infraction a été commise sur un mineur ou une personne dont la situation de vulnérabilité en raison de l'âge, d'un état de grossesse, d'une maladie, d'une infirmité ou d'une déficience physique ou mentale était apparente ou connue de l'auteur des faits, et qui n'était pas à même de pourvoir à son entretien, le coupable sera puni, dans les cas visés à l'alinéa 1er, d'une réclusion de dix à quinze ans; dans les cas visés à l'alinéa 2, il sera puni d'une réclusion de quinze à vingt ans”.

Art. 7

L'article 402 du même Code, modifié en dernier lieu par la loi du 26 juin 2000, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 402. Sera puni d'une réclusion de cinq ans à dix ans, quiconque aura causé à autrui une maladie ou une incapacité temporaire ou permanente de travail personnel ou la perte totale de l'utilisation d'un organe, en lui administrant volontairement, mais sans intention de tuer, des substances qui peuvent donner la mort, ou des substances qui, sans être de nature à donner la mort, peuvent cependant altérer gravement la santé.

La tentative d'administrer à une personne des substances telles que visées à l'alinéa 1er, sans l'intention de tuer, sera punie d'un emprisonnement d'un mois à trois ans et d'une amende de vingt-six euros à trois cents euros.

Si l'infraction a été commise sur un mineur ou une personne dont la situation de vulnérabilité en raison de l'âge, d'un état de grossesse, d'une maladie, d'une infirmité ou d'une déficience physique ou mentale était apparente ou connue de l'auteur des faits, et qui n'était pas à même de pourvoir à son entretien, le coupable sera puni d'une réclusion de cinq ans à quinze ans”.

Art. 8

L'article 403 du même Code, modifié en dernier lieu par la loi du 23 janvier 2003, est abrogé.

Art. 9

L'article 404 du même Code, modifié en dernier lieu par la loi du 23 janvier 2003, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 404. Indien de stoffen opzettelijk worden toegevend, maar zonder het oogmerk om te doden, en toch de dood veroorzaken, wordt de schuldige gestraft met opsluiting van vijftien jaar tot twintig jaar.

Indien het misdrijf is gepleegd op een minderjarige of op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk is of de dader bekend is en die niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, is de straf opsluiting van zeventien jaar tot twintig jaar”.

Art. 10

Artikel 405 van hetzelfde Wetboek, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 26 juni 2000 wordt opgeheven.

Art. 11

Artikel 405*bis* van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 28 november 2000 en gewijzigd bij de wet van 26 november 2011 wordt opgeheven.

Art. 12

In artikel 405*ter* van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 28 november 2000 en gewijzigd bij de wet van 26 november 2011 worden de woorden “In de gevallen bepaald in de artikelen 398 tot 405*bis*” vervangen door de woorden “In de gevallen bepaald in de artikelen 398 tot 404”.

Art. 13

Artikel 405*quater* van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 28 november 2000 en vervangen bij de wet van 14 januari 2013 worden de woorden “In de gevallen bepaald in de artikelen 393 tot 405*bis*” vervangen door de woorden “In de gevallen bepaald in de artikelen 393 tot 404”.

Art. 14

Artikel 407 van hetzelfde Wetboek, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 23 januari 2003 wordt vervangen als volgt:

“Art. 407. Indien het feit verwondingen als bedoeld in artikel 399, eerste en tweede lid ten gevolge heeft,

“Art. 404. Si les substances administrées volontairement, mais sans intention de donner la mort, l’ont pourtant causée, le coupable sera puni de la réclusion de quinze ans à vingt ans.

Si l’infraction a été commise sur un mineur ou sur une personne dont la situation de vulnérabilité en raison de l’âge, d’un état de grossesse, d’une maladie, d’une infirmité ou d’une déficience physique ou mentale était apparente ou connue de l’auteur des faits et qui n’est pas à même de pourvoir à son entretien, la peine sera la réclusion de dix-sept ans à vingt ans.”

Art. 10

L’article 405 du même Code, modifié en dernier lieu par la loi du 26 juin 2000, est abrogé.

Art. 11

L’article 405*bis* du même Code, inséré par la loi du 28 novembre 2000 et modifié par la loi du 26 novembre 2011, est abrogé.

Art. 12

Dans l’article 405*ter* du même Code, inséré par la loi du 28 novembre 2000 et modifié par la loi du 26 novembre 2011, les mots “Dans les cas prévus aux articles 398 à 405*bis*” sont remplacés par les mots “Dans les cas prévus aux articles 398 à 404”.

Art. 13

Dans l’article 405*quater* du même Code, inséré par la loi du 28 novembre 2000 et remplacé par la loi du 14 janvier 2013, les mots “Dans les cas prévus par les articles 393 à 405*bis*” sont remplacés par les mots “Dans les cas prévus par les articles 393 à 404”.

Art. 14

L’article 407 du même Code, modifié en dernier lieu par la loi du 23 janvier 2003, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 407. Si le fait a causé des blessures de la nature de celles prévues par l’article 399, alinéas 1er et 2, le

wordt de schuldige veroordeeld tot opsluiting van tien jaar tot twintig jaar”.

Art. 15

In artikel 410, eerste lid van hetzelfde Wetboek, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 26 november 2011 worden de woorden “indien de schuldige, in de gevallen omschreven in de artikelen 398 tot 405,” vervangen door de woorden “indien de schuldige, in de gevallen omschreven in de artikelen 398 tot 404”.

Art. 16

In artikel 410*bis*, eerste lid van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 20 december 2006 en gewijzigd bij de wet van 26 november 2011 worden de woorden “indien de schuldige, in de gevallen omschreven in de artikelen 398 tot 405,” vervangen door de woorden “indien de schuldige, in de gevallen omschreven in de artikelen 398 tot 404”.

Art. 17

Artikel 531 van hetzelfde Wetboek wordt vervangen als volgt:

“Art. 531. Indien het geweld of de bedreiging met behulp waarvan de vernieling of de beschadiging wordt gepleegd, een ziekte of een lichamelijk letsel als bedoeld in artikel 399, eerste lid ten gevolge heeft, worden de schuldigen gestraft met de straf onmiddellijk hoger dan die waarmee zij op grond van de twee vorige artikelen zouden worden gestraft.”

24 september 2015

Raf TERWINGEN (CD&V)
Sonja BECQ (CD&V)
Servais VERHERSTRAETEN (CD&V)

coupable sera condamné à la réclusion de dix ans à vingt ans.”

Art. 15

Dans l'article 410, alinéa 1er, du même Code, modifié en dernier lieu par la loi du 26 novembre 2011, les mots “Dans les cas mentionnés aux articles 398 à 405” sont remplacés par les mots “Dans les cas mentionnés aux articles 398 à 404”.

Art. 16

Dans l'article 410*bis*, alinéa 1er, du même Code, inséré par la loi du 20 décembre 2006 et modifié par la loi du 26 novembre 2011, les mots “Dans les cas mentionnés aux articles 398 à 405” sont remplacés par les mots “Dans les cas mentionnés aux articles 398 à 404”.

Art. 17

L'article 531 du même Code est remplacé par ce qui suit:

“Art. 531. Si les violences ou les menaces à l'aide desquelles la destruction ou le dégât a été commis ont causé une maladie ou une lésion corporelle de la nature de celles qui sont prévues par l'article 399, alinéa 1er, les coupables seront punis de la peine immédiatement supérieure à celle qu'ils auront encourue aux termes des deux articles précédents.”

24 septembre 2015